

Zoeken naar de heilige graal-de weg naar jouw ware wezen

'De heilige graal is wat Zenboeddhisten ons 'ware wezen' noemen. Ieder van ons is uiteindelijk zijn eigen verlosser.' (1)

Velen van ons krijgen in deze tijd een oproep tot ontwaken, om onze eigen weg te gaan. Om het pad te lopen dat naar huis leidt, naar jouw 'ware wezen'. Neem een oproep nooit licht op, het is niet zomaar een 'dingetje'. Er zijn maar heel weinig mensen die een instant verlossing meemaken. Precies daarom lopen weinigen die geroepen zijn de weg helemaal af.

Het lijkt een paradox; enerzijds *ben* je al thuis roepen velen, je hoeft *alleen maar* wakker te worden. Maar de plek die thuis heet, dat meest geheime zuivere kamertje in je hart, daar waar echte pure liefde voor je zelf huist, is moeilijk te bereiken. Het is overwoekerd geraakt door angsten, afweermechanismen, onderdrukte gevoelens en trauma's.

Als je aan de reis begint is het niet alleen een engelenkoor dat jou op weg naar huis toezigt. Vaker is het een haast ondoordringbaar oerwoud of een doolhof dat oneindig kan lijken met vele draken en dwaalsporen. En allemaal moeten we deze 'monsterlijke' schaduwzijden en dwalingen in onszelf aankijken en omarmen.

Een spirituele zoektocht is dus niet alleen maar Licht en Hallelujah zoals men ons soms wil doen geloven. Het is ook Donker en soms onheilspellend stil. Licht en Donker, ieder mens heeft deze twee kanten. Dat te weten en ook dat er altijd een wederzijdse afhankelijkheid is tussen die twee kan een hele openbaring én een opluchting zijn.

Een spirituele zoektocht kan eenzaam zijn. Je kunt alleen komen te staan met de oproep om op weg te gaan. Diegenen die de oproep ontvangen, horen deze diep van binnen uit hun ziel opklinken. De oproep houdt echter geen rekening met de plannen van jouw ego en je huidige omstandigheden. De roep komt wanneer je ziel er klaar voor is en dat kan voor het ego heel ongelegen komen of op een moment dat je het totaal niet verwacht.

Het is daarom soms onmogelijk om logisch uit te leggen wat er gebeurt en waarom je bijvoorbeeld je tot dan toe gevolgde levenskoers gaat verleggen. Je wilt het zo graag uitleggen, je wilt dat anderen het snappen, je wilt je gesteund voelen, en soms gebeurt dat gelukkig ook. Maar soms stuit je ook op een muur van onbegrip en vooroordelen. Als je probeert uit te leggen dat je je weg *moet* gaan, zegt men misschien dat je niet anders bent dan anderen, dat je een keuze hebt of dat je misschien wel egoïstisch bent.

Maar diegene die voelt waar het over gaat, weet: het is geen keuze, je *moet* die weg gaan omdat het de enige weg is naar een zinvol leven, het is de weg van jouw wezen dat je volgt.

Er zijn vele wegen, maar eenmaal op pad is er geen weg meer terug. Je *kunt* ook niet meer terug zonder je zelf schade toe te brengen. Het zou zijn alsof je de geest weer in de fles moet proppen, of je je ziel wurmt in een inmiddels te krap pak. De weg gaan vraagt onvoorwaardelijke overgave aan het pure wezen dat je bent.

'Denk niet dat de reis kort is, men moet het hart van een leeuw hebben om deze ongewone weg te volgen, want hij is erg lang...Men trekt moeizaam voort in een staat van verwondering, soms lachend, soms huilend'. (1)

Ja, het is soms ploeteren en tot het uiterste moeten gaan. Mijn ervaring is dat het naast haast euforische geluksmomenten ook offers van me vraagt. Echt verlaten van oude ingesleten paden is ook mijn oriëntatie durven verliezen, tegen muren aan durven lopen of verlaten van wat ik misschien graag bij me houdt. En dat zie ik ook bij andere reizigers om me heen. Dat doet pijn, maar het mag me niet weerhouden om door te gaan.

Helder wetend, in het donker tastend en soms gefrustreerd om hulp roepend, baan ik mijn weg naar dat kamertje waarin de schat ligt die IK BEN. Ik heb er een glimp van gezien en weet dat het bestaat.

Bedenk wel dat het ontsluiten van dat zuivere en pure hartenkamertje geen einddoel is. Het is een begin, een geboorte van een leven vanuit je pure wezenshart, een leven met (nog steeds) alles erop en eraan, waarin je mensen en gebeurtenissen gaat zien voor wat ze zijn, niet meer en niet minder.

Warme groet,

Patricia Akkermans

www.dankh.nl

Voor dit artikel heb ik geciteerd uit:

(1) Peter Matthiessen, De Sneeuwluipaard (1978), uitgeverij Karnak, Amsterdam

© Patricia Akkermans, 2017, www.dankh.nl